

På vandring i naturen omkring
Camp Kangiusaq.

Magiske isbjerger og gastronomi i den arktiske hovedstad

Hele verden har haft øjnene stift rettet mod Nuuk, siden Donald Trump Jr. var på lynvisit for et par uger siden. Drømmer du også om at besøge den grønlandske hovedstad, kan du nu flyve direkte fra København til byens nye lufthavn.

TEKST OG FOTO: JULIE RING-HANSEN HOLT - FRI@BERLINGSKEMEDIA.DK

Det er stadig mørkt, da jeg træder ombord på Nuuk Water Taxis lille motorbåd med plads til en håndfuld passagerer. Vi afsejler fra Kolonihavnen i Nuuk, hvor flere både kortere og længere ture typisk udgår fra, når man besøger den arktiske hovedstad, der for nyligt har fået ekstra meget opmærksomhed på grund af den amerikanske præsidents charmeoffensiv over for grønlænderne.

Vi skal ind i Nuukfjorden med den lille taxabåd. Derind, hvor vi kommer til at være helt alene, ligesom man er så mange andre steder i Grønlands enorme natur.

På vejen derind begynder solen at stå op, og jeg tager hundrede billeder, ligesom alle andre turister, der besøger Grønland for første gang. Man får en form for isbjergsstress over alle de utroligt smukke motiver, man har lyst til at gemme og tage med hjem. Det går lige så stille over, og man finder ud af, at de bedste min-

der lagrer sig ved at sidde helt stille og nyde det.

På vej til Camp Kangiusaq sejler vi forbi en lille bygd ved navn Qoor-noq. Den er et eksempel på fejlslagen dansk politik fra 1960' -70'erne, hvor man tvangsflyttede beboerne til Nuuks betonblokke. Derfor har Qoor-noq i en lang årrække været forladt, men i dag er der igen liv i bygden, eftersom flere velhavende grønlændere har sommerhuse her.

Mellem betagelse og flovhed

Sådan er hele min første oplevelse af Grønland. Jeg svinger mellem betagelse og en sær flovhed over at være dansker, som jeg aldrig har følt før ved at rejse ud i verden. Det bringer mig blandede følelser at besøge mit eget folks kolonihistorie, som ovenikøbet er meget mere præsent for det grønlandske folk end for de fleste danskere.

Bare det at tale dansk til kassedamen i *Brugseni* er fyldt med tvivl og usikkerhed. Er det ok, eller er det en provokation? Flere grønlændere fortæller

mig, at folk er meget splittede i spørgsmålet, og at det ikke er entydigt.

For eksempel møder jeg flere grønlændere på min rejse, der har slået sig på turisme, som er et af de erhverv, man fra politisk side har valgt at booste, og de er kun glade for at få besøg af flere danskere, nu hvor den nye lufthavn i Nuuk er åbnet og to andre følger i Ilulissat og Qaqortoq i 2026.

Ligesom alle andre steder føler jeg mig godt taget imod på Camp Kangiusaq, der ligger smukt i bunden af fjorden, så langt inde, som man kan komme, inden man støder på iskappen.

I lejren er der 15 *glampingtelte* med to enkeltsenge, en gasovn, hyggelige lyskæder, rensdyrskind og varme dyner. Hvert telt har sin egen terrasse, der er bygget på klipperne, hvor man kan sidde med en kop kaffe og nyde den fortryllende udsigt over fjorden. I det store spisetelt samles man til måltiderne og inden udflugterne.

Jeg bruger det meste af dagen på en vandretur gennem den øde natur, forbi søer og op på klipper, hvorfra

Kunsthåndværk i Ajagaq.

Nuuk's boligblokke fra 1970'erne.

Villakvarter i Nuuk.

man kan se over til iskappen og en del af fjorden, hvor isbrud om sommeren flyder rundt i vandet som hundredvis af bomuldstoppe. Vi sætter os på en sten i solen og spiser vores medbragte rugbrødsmadder.

Knagende betagende

Tilbage i lejren står den på spaghetti med rensdyrkødsauce, og efter aftensmaden sejler jeg ud i en af lejrens kajaker mellem isbjergene i høj sol og på blikstille vand.

En af lejrens medarbejdere, Aurora, er ude at ro med mig. Selvom man har tørdragt og vest på, er de med for en sikkerheds skyld, hvis isbjergene skulle dele sig, eller i tilfælde af at man falder i.

Mens vi ror i den majestætiske tavshed, giver nogle af isbjergene nogle store knag fra sig, og man føler sig meget lille. Og meget taknemmelig for, at denne natur stadig findes.

Vi har i gruppen af gæster aftalt at vække hinanden omkring mid-

Grønland

Grønland ligger på det Nordamerikanske kontinent, men rent geopolitisk er øen en del af Europa.

Med sine 2,2 millioner kvadratmeter og kun 56.600 indbyggere er Grønland det land i verden, der har den laveste befolkningstæthed.

Grønland er en del af Kongeriget Danmark, men har en høj grad af selvstyre, som senest blev udvidet i 2009. Selvstyret omfatter imidlertid ikke rigsansliggende som blandt andet udenrigs-, sikkerheds- og valutapolitik.

Grønland er ikke medlem af EU, men har en særlig fiskerordning med EU. De er blevet optaget som et af de såkaldte oversøiske lande og territorier, som har særlige forbindelser med EU.

Landets nationaldag er 21. juni, som er årets længste dag.

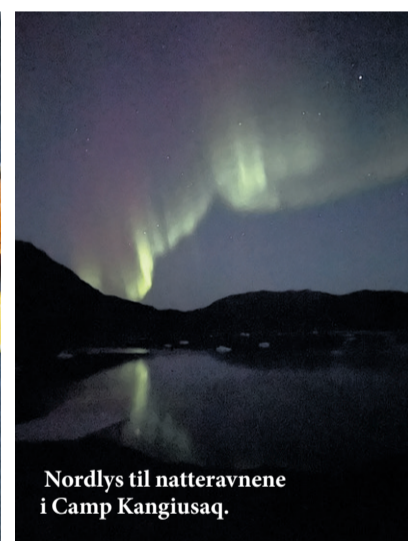
”Tak” hedder ”qujanaq” på grønlandsk.

Magisk kajaksejls mellem knagende isbjerger ved Camp Kangiusaq.

Hellefisk, ceviche, snekrabbe og andre lækkerier på Soma.

Nordlys til natteravnene i Camp Kangiusaq.

nat for at se, om vi er heldige med nordlys. Det er vi desværre ikke og går i seng igen.

Om natten vågner jeg ved tre-firetiden og skal tisse. Dårlig timing. I en time ligger jeg og vender og drejer mig, mens der kører film om isbjørne for mit indre blik. Toiletskuret ligger op ad naboens telt, og jeg ser for mig, hvordan de 30-40 meter derover kan blive mine sidste.

Da vi tog af sted fra Nuuk, spurgte jeg, om vi kunne komme til at opleve isbjørne i fjorden på denne tid af året, og vi fik at vide, at det nok ikke var sandsynligt, men at der da havde været en i lejren.

”Men bare rolig, der er en hund i lejren, som giver lyd, hvis der skulle nærme sig en bjørn”. Da vi kom dertil, så jeg ingen hunde.

Men efter en time må jeg erkende, at jeg ikke kommer til at sove, før jeg

har været ovre på dasset. Så jeg får alt tøjet på og lynet op for teltet. Og der var det, nordlyset!

Jeg glemte alt om isbjørne og stod under det grønne lys, der bølgede ud over søen, og følte mig igen meget lille.

Ny i Nuuk

Næste morgen bliver vi hentet af endnu en vandtaxa tilbage til Nuuk, og en nat eller to er passende til glamping, der er et perfekt udflugtsmål i kombination med tre-fire dage i Nuuk, hvor man kan nå ud i de fleste kroge af hovedstaden.

Knap 20.000 af Grønlands 56.600 indbyggere bor i Nuuk. Her ligger også 70 af de i alt cirka 100 kilometer asfalteret vej, der findes i Grønland, så for at komme rundt bruger man enten båd, fly, helikopter eller sne-scooter.

Derfor fungerer det typisk sådan, at man som turist har base i Nuuk eller en af de andre byer og bestiller ture, der udgår herfra.

Et godt sted at begynde sit besøg i Nuuk er Nationalmuseet på Kolonihavnen, hvor man kan studere historien om Grønlands befolkning gennem de seneste 4-5.000 år, hvor både inuitter, islandske vikinger, Saqqaq- og Dorset-folket fra det arktiske Canada har boet issøen. På museet kan man også se Knud Rasmussens film *Palos brudedefærd* med en lettere forblømt introduktion af Thorvald Stauning.

Det er også her, Hans Egede-museet ligger, og hans tronende statue står. Statuen, der blev rejst af borgere i Nuuk for 100 år siden, har i perioder skabt debat i Sermersooq Kommune, hvor befolkningen er splittet om, hvorvidt man skal rive statuen ned

eller ej. Ved en folkeafstemning i 2020 fik den dog lov at blive.

Jeg møder flere, der mener, at det ikke sletter fortiden at fjerne en statue, og jeg hører endda nogen sige, at de er glade for, at det trods alt var Danmark og ikke en anden kolonimagt, der kom til Grønland. På den anden side står de, der ønsker at afkoble sig Danmark helt og aldeles, så man kan komme tilbage til det, der oprindeligt var. Et skisma, der kun er blevet mere tydeligt, efter Trumps udmeldinger om, at han vil købe landet eller eventuelt overtage det med magt.

På trods af diskussionen, der især foregår på sociale medier blandt unge, mærker man ikke meget til den som gæst i Nuuk, hvor alle er utroligt imødekommende.

På Kolonihavnen møder jeg de store drenge Kenny og Nuka uden for museet. Drengene træner deres fiskeevner, som er afgørende i et land som Grønland, hvor fiskeriet er langt den største indtægtskilde.

Kenny fortæller, at han har sejlet siden, han var tre år gammel, og at hans familie lige har givet ham en lille motorbåd (fordi der ikke var nogen jetski til salg i Grønland). Fangst-

historierne vælter ud af ham om, hvor store fisk han har fanget.

Båden skal han bruge til at sejle længere ud i Atlanterhavet med, for alle grønlandere ved, at fiskene i Nuuk bare skal smides tilbage i vandet igen. Der er nemlig ikke noget rensningsanlæg i Nuuk, så kloakvandet ledes direkte ud fra ’chokoladefabrikken’, som de kalder det.

Pyntede hvalrosser

Fra Kolonihavnen kan man tage vejen H. J. Rinkip Aqquataa forbi Naalakkersuisut (Grønlands landsting) og videre til Nuuk Kunstmuseum. Her finder man en interessant fast udstilling, der kommer bredt omkring fra oliemaleri til moderne kunst lavet af gamle elektronikplader og Kim Kleists smukt udskårne og pyntede hvalroskranium, som er en gave til det danske regentpar, som Kim Kleist Eriksen overrakte dem i sommer. I butikken kan man finde fine kunst-souvenirs til at tage med hjem.

En lidt anden form for kunst finder man i et grønt hus på Nuukullak 18. Her ligger Ajagaq, hvor 20 kunsthåndværkere arbejder i fedtsten,

Café Esmeralda.

Kajakkerne ligger klar ved Camp Kangiusaq.

Søma.

smykkesten og ben af rensdyr eller moskus og halskæder med polerede isbjørneklør.

Værkstedet er åbent hver dag, og man er velkommen til at komme ind at se dem arbejde og købe deres kunsthåndværk, hvis det frister.

Fortsætter man ned af Nuukullak, en gade, der ligger i et containerlandskab domineret af industri og især bilværksteder, kommer man for enden til den hyggelige café Kaffivik. Caféen ligger i en blå containerbygning og tiltrækker Nuuks ungdom og nybagte mødre. Stedet bryster sig af byens bedste kaffe, og det er muligvis rigtigt.

Slå dig ned i de bløde, grønne plyssofaer og nyd en kaffe - de serverer alt fra espresso og flat white til irish coffee og espresso martini - med cookies, kardemommesnurrer eller cheesecake til.

Flere sidder i sofaerne og strikker, og er man strikkesotset, kan det være en idé at smutte forbi Qiviut, der ligger på Nuuks hovedstrøg, Imaneq, og købe lidt blødt moskugarn med hjem.

Hvis du er mere interesseret i at opleve den grønlandske kultur gennem

musik, skal du svinge et smut forbi plade- og instrumentbutikken Atlantic Music, som er en familieejet forretning.

De to sønner har i øvrigt et band, der for tiden laver det mest solgte musik i Grønland. Det hedder Nanook, som er en isbjørnegud inden for inuitmytologi. Den største isbjørn af dem alle, kan man sige.

Hval og moskus på menuen

Der findes ingen femstjernede hoteller i Grønland, men på Hotel Hans Egede ligger byens fineste restaurant øverst oppe. Restauranten hedder Sarfalik - det var også her, hvor Donald Trump Jr. for nyligt holdt hof - og her fik jeg for eksempel en carpaccio af hvalarten sildehaj med syltet æble, salturt og en is af æble og amasetter, som er en lille fisk, der fanges og tørres her i Grønland.

Selvom der ikke er et utal af spisesteder at vælge mellem i Nuuk, lig-

ger der andre fine muligheder. Og den lokale gastronomi fylder meget i et arktisk land, hvor det er svært at dyrke noget selv, og kosten derfor bygger på det, man kan fange i nærheden. Det gør kun mødet med det grønlandske køkken endnu mere interessant. Det er dog et køkken, det kan være udfordrende at navigere i, hvis man er vegetar.

På Nivi serverer de lækre, moderne tapas, der har mere med Grønland end Spanien at gøre. Jeg fik lynstegt tun med æble og avocado, moskustatar og teriyakimarineret lammespyd. Det forholdsvist store sted er hyggeligt og har både en loungeagtig etage og en mere "ind-fra-gaden"-agtig etage, hvor man kan sidde ved en disk med udsigt til den arktiske kirkegård og vejen. De har åbent "fra klokken 11 til ... sent", som der står på døren.

Vil man gerne blive i den lokale gastronomi, byder Søma (det tidli-

gere Sømandshjemmet) på en lækker buffet med moskusokseburger, lodder, røget hval med æble, snekrabe, lam fra Sydgrønland og ceviche af kammuslinger. Her kommer både lokale og turister i det nyrenoverede hotels restaurant på industrihavnen med udsigt til bjerget Lille Malene, hvor man kan stå på ski.

Café Esmeralda er en hyggelig café med et større udvalg af lækre salater og rugbrødssandwiches med velfærdsskylling og friskpressede juicer til.

I den anden ende af byen ligger Inuk Hostels med udsigt til fjorden og øen Qasigiannugit.

Her kan man få både morgenmad, frokost og aftensmad. For eksempel kan man få en rensdyrburger eller en almindelig burger, som barten-deren praler med og kalder byens bedste.

When in Greenland

Er man mere til at prøve et sted, hvor Nuuk-lokale henter deres takeaway, kan man smutte forbi Sermilik, hvor de blandt andet laver gode thairætter med lokale råvarer som torsk og rensdyr bag den meget blå facade.

Den største forskel fra en klassisk thairæt er, at det er tydeligt, at grøntsager er dyre i Grønland. Hvor en thairæt normalt ville være proppet med grøntsager, er der her et par grønne bønner og lidt revet gulerod. Til gengæld er der rigeligt med fisk, som i mine øjne vejer fint op for de

sparsomme grøntsager i en ret til godt 100 kroner.

Det er en forholdsvis ny tendens at se så mange thailændere i byen. Men ligesom i Danmark er der mangel på arbejdskraft i Grønland, og caféer og restauranter har haft svært ved at finde stabil arbejdskraft.

Vil man ud på picnic og have en lidt anden form for madoplevelse, kan man tage med Two Ravens ud for enden af én af Nuuks asfalterede veje. Her ligger fængslet som det sidste, inden Kuanninnguit Paradise Valley begynder. Det var derinde, hvalaktivisten Paul Watson sad fængslet i fem måneder.

Jeg er her med en lille gruppe turister, og da vi har vandret en tur i dalen, pakker guiderne rensdyrtæpper ud på græsset og anretter den lokale "tapas" på en sten.

Vi får tørret hellefisk, majroer, rensdyrpølse, røget rensdyr, sælkød og *matak*, der er hvalspæk, som alle grønlandske børn er vokset op med og spiser som slik. Jeg vil ikke sige, jeg har det helt på samme måde, men jeg tog alligevel et par af de små spæktern. "Når du har tygget fedtet af, skal du bare sluge den hårde klump", siger de.

Så øvet nåede jeg ikke at blive, men at sidde der med udsigt til dal, bjerge og små, flydende isbjerger bliver jeg endnu engang overvældet af følelsen af at være lillebitte.

Det skulle alle tage at prøve. Også amerikanerne.